

var ikke et tema, heller ikke for de afrikanske lande, i Cancún, så derfor er det, der bliver sagt her, noget sludder.

Men fakta er, at hvis handel med tjenesteydelser, altså GATS, var blevet stoppet, så var det hele faldet sammen. Så kan vi sagtens finde nogen enighed om, hvordan man ellers kunne have formuleret det osv., men Enhedslisten skal i hvert fald ikke slå sig op som de store frihandelsforkæmpere, for allerede i maj forsøgte de at stoppe hele processen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er lidt trist, at hr. Henrik Vestergaard hager sig fast i en fuldstændig besynderlig teori om forhandlingsforløbet.

Jeg kan ikke mindes, at spørgsmålet om GATS nogen sinde har været et ønske fra ulandenes side, og et tilbud om at droppe GATS har aldrig nogen sinde kunnet genere ulandene, men det afgørende var, at vi ikke ønskede Singaporeemnerne ind. Det var det afgørende, og det indså hr. Henrik Vestergaard jo også i elvte – eller rettere i tolvte time, men altså desværre lidt sent.

Men nu skal vi jo så ikke have hele debatten om, at det var for sent og for trægt, for det har jeg sagt, og hvis nu vi kan gøre det bedre ved at få forhandlingerne i gang – det var også derfor, jeg spurgte ministeren, om der ville komme danske udspil til at få forhandlingerne i gang igen ved at få sat gang i landbrugsstøtteafviklingen – skal vi jo ikke trampe rundt i det historiske forløb; så langt vil jeg da gerne forsøge at slutte fred med hr. Henrik Vestergaard. Men jeg må sige, at hans fremstilling af det historiske desværre er forkert.

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg er næsten ked af at afbryde den debat, som udspiller sig mellem hr. Henrik Vestergaard og hr. Keld Albrechtsen om et emne, som måske ikke relaterer sig sådan direkte til den diskussion og den debat, som vi ellers har her i dag.

Hvis jeg skal konkludere på debatten, så synes jeg da, det har været interessant at høre, at meget store dele af fødevarerpolitikken er der en utrolig høj grad af enighed om her i Folketingsalen.

Vi er enige om, at ernæring er et kæmpestort, og også et stigende problem, og at det er en udfordring at gøre en særlig indsats på det her område. Vi er også enige om, at fødevarerne skal

være sikre, og at der skal være en effektiv kontrol med dem. Vi er altså enige om de mere grundlæggende forhold i vores fødevarerpolitik. Der, hvor uenigheden opstår, er, hvordan vi så når disse resultater; det er den reelle forskel i holdningerne.

Fra oppositionens side har jeg sådan nærmest hørt, at man mener, at det hele kan løses og blive bedre, hvis vi får noget mere af det, vi har i forvejen, altså noget mere kontrol, noget mere bureaukrati og nogle flere penge. Virkeligheden viser bare, at bedre vaner og bedre ernæring ikke opnås gennem de sædvanlige værktøjer, som oppositionen peger på, og et af elementerne har jo været offentlige bespisningsordninger, altså offentlige ordninger på den måde, at de er betalt af det offentlige.

Kl. 12.50

De erfaringer, vi har på det område – hvis vi skal nøjes med at gå over Øresund, har vi dem jo fra Sverige – viser klart, og det har også været inde i debatten her i dag, at offentligt betalte bespisningsordninger ikke betyder, at man ser det knæk i den kurve over fede børn og unge mennesker, som vi ønsker os. Man har altså ikke opnået det, man ville med den offentligt betalte bespisningsordning.

Derfor synes jeg, vi kan drage de samme paralleller til kontrolområdet, at mere kontrol, den samme kontrol som den, vi har i dag, simpelt hen ikke løser problemerne. Det er ikke antallet af offentlige kontroller og analyser, der er afgørende for fødevarerens sikkerhed.

Det er helt nødvendigt og fuldstændig afgørende, at vi får virksomhederne engageret i selv at være ansvarlige over for de produkter, de leverer. Det er sådan, den virkelige fødevarerensikkerhed skabes. Den bevidstløse kontrol, altså mere af det, vi har i øjeblikket, flytter ikke noget og fører os ingen steder. Det er samarbejdet, der skal være med til at løse problemerne.

Så der er to grundlæggende politiske holdninger, der brydes og har været det gennemgående tema i den debat, der har været her i dag: Hvad er det, vi vil have? Vil vi have et offentligt bureaukratisk kontrol- og styringssamfund, et samfund, hvor man tror, at problemerne løses med flere offentlige udgifter? Eller tror vi på et alternativ, et samfund, der er åbent over for et reelt samarbejde med borgerne og virksomhederne for at nå fælles mål på det her område? Og der er vel ikke nogen, der er i tvivl om, at regeringen klart går ind for et samarbejde.